

แนวความคิด เรื่องกรรมในปรัชญาพระเวท

ยุคพระเวท เป็นยุคนับตั้งแต่ เริ่ม เกิดมีพระเวทขึ้น สำหรับระยะเวลา การ
เกิดขึ้นของคัมภีร์พระเวทนี้ไม่สามารถหาหลักฐานได้แน่ชัด จึงมีผู้สันนิษฐานแตกต่างกัน
ไปหลายอย่าง สำหรับข้อสันนิษฐานที่นับว่าน่าจะใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุดนั้น
ได้แก่ข้อสันนิษฐานของศาสตราจารย์ ดร. วาอฤชดัตถ์ ซึ่งเป็นนักปรัชญาของอินเดียที่มี
ชื่อเสียงที่สุด และท่านได้สันนิษฐานโดยประมาณว่า คัมภีร์พระเวท เริ่มมีขึ้นประมาณ
๑,๐๐๐ ปี ก่อนพุทธกาล^๑

คำว่า เวท แปลตามตัวว่า ความรู้ หมายถึงพวกฤาษีผู้เฒ่าในสมัย
แรก ๆ ได้สืบล้ำจรรยาจากภายในแล้วนำไปบอกกล่าวเล่าสอนคนอื่น ๆ ตามที่ท่านรู้ท่าน
เห็น โดยมีได้ต่อเติมเสริมแต่ง ฉะนั้นจึงถือกันต่อมาว่า คัมภีร์พระเวทมิใช่ผลงานของ
มนุษย์ (อเปารุเชษะ) ทั้งไม้ไผ่ของเทวดาแต่่ง แต่เป็นอัจฉริยที่เปิดเผยขึ้นแก่ผู้เห็น
(Seer) ซึ่งเรียกว่า ฤषิ พระเวทจึงเป็นอมฤตธรรม เป็นนิรันดร์ธรรม และเป็นปรากฏหรือ
ลยหายไปของพระผู้เป็นเจ้า^๒

คัมภีร์ฤคเวทนั้นเกิดขึ้นก่อน ต่อมาก็มีอีก ๓ คัมภีร์ที่เกิดขึ้นภายหลังคือ
ยજูรเวท สามเวท และอถรรวเวท หรือ อถรรพเวท คัมภีร์พระเวททั้ง ๔ ยี่ดั่งนี้

^๑ดร. รุณทร ณ รั้งยี, ปรัชญาอินเดียประวัติและลัทธิ (กรุงเทพมหานคร :
สำนักพิมพ์สิทธิวิทยา, ๒๕๒๑). หน้า ๑.

^๒อดิศักดิ์ ทองบุณ, ปรัชญาอินเดีย (กรุงเทพมหานคร : ราชบัณฑิตยสถาน,
๒๕๒๕). หน้า ๑๕๗.

ฤๅษี เป็นกัมภีร์ที่ประกอบขึ้นด้วยคำฉันท์ซึ่งเป็นบทร้อยกรองสำหรับ
 สวดสรรเสริญเทพเจ้าต่าง ๆ ที่ประจำอยู่ในธรรมชาติ เช่น พระอินทร์ พระวิษณุ
 พระวรุณ พระอิศวร พระอุมา พระสุรยะ ฯลฯ เทพเหล่านี้ในชั้นแรกถือกันว่า
 ต่างก็ปฏิบัติหน้าที่เป็นอิสระ ไขว่คว้าใคร่ใหญ่กว่าองค์อื่นหรือปกครององค์อื่น เราเรียก
 ลัทธิที่นับถือเทพหลายองค์เช่นนี้ว่า ลัทธิพหุเทวนิยม (Poly-theism) ซึ่งต่อมาจะ
 ค่อย ๆ กลายเป็นลัทธิฮีเทวนิยม (Heno - theism) โดยการยกย่องเทพองค์หนึ่ง
 เป็นใหญ่เหนือเทพองค์อื่น ๆ เฉพาะในขณะที่ทำพิธีบูชาสักการะนั้น การจะยกย่อง
 เทพองค์ใดว่าเป็นเทพผู้ยิ่งใหญ่สูงสุดนั้นขึ้นอยู่กับพิธีบูชาสักการะว่าจัดขึ้นเพื่อบูชาเทพองค์ใด

ยชุรเวท เป็นคำร้อยแก้วว่าด้วยระเบียบวิธีในการประกอบพิธีกรรม
 บูชาสักการะ และพิธีกรรมต่าง ๆ เป็นการกำหนดการปฏิบัติในพิธีบูชาสักการะ

สामเวท ส่วนใหญ่เป็นคำฉันท์สำหรับสวดในพิธีถวายน้ำใสแก่พระอินทร์
 แต่ก็มีบทเพลงสำหรับขับเสียงเสนาะกล่อมเทพเจ้าอื่น ๆ ด้วย

อถรรวเวท เป็นที่รวบรวมคาถาอาคมหรือเวทมนต์สำหรับใช้ร้ายแก่เสนียด
 จัญไร นำสวัสดิมงคลมาสู่คนและใช้เพื่อทำลายศัตรูหรือทำให้เกิดผลร้ายแก่ศัตรู

พระเวทแต่ละกัมภีร์แบ่งออกได้เป็น 4 ทิวค คือ

ทิวคมันดระ แต่งเป็นบทร้อยกรอง สำหรับร้อยเป็นฉำฉำสรรเสริญ
 เทพต่าง ๆ หนังสือหรือคัมภีร์อื่นเป็นที่รวบรวมมันดระหรือมนต์สำหรับใช้สวดสรรเสริญ
 เทพเจ้าเรียกว่า สัมหิตา มีอยู่ 4 สัมหิตา คือ ฤๅษีสัมหิตา ยชุรสัมหิตา สามสัมหิตา
 และอถรรวสัมหิตา

หมวดพราหมณะ แต่ง เป็นบทร้อยแก้วทั้งสิ้น พราหมณะอธิบายระเบียนการประกอบพิธีกรรมที่กล่าวไว้อย่างสลับซับซ้อนในคัมภีร์พระเวท เป็นตอนที่ว่าด้วยข้อห้ามและข้อพึงปฏิบัติในการประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ และที่เรียกว่า พราหมณะนั้นเนื่องมาจากคำว่า พรหมัน (พราหมณ์) ซึ่งแปลว่าผู้สวดในการประกอบพิธีกรรม พระเวทตอนที่เรียกว่า พราหมณะนี้มีแนวความคิดทางปรัชญาน้อยที่สุด

หมวดอาศิกยะ เป็นตอนสุดท้ายของพราหมณะ อาศิกยะ แปลว่า บทเขียนในป่า คัมภีร์ตอนนี้ส่วนใหญ่เรียบเรียงขึ้นในป่าที่เงียบสงัด แนวความคิดทางปรัชญาแห่งคัมภีร์พระเวท เริ่มต้นที่อาศิกยะนี้เอง "นับเป็นการแปรแนวความคิดจากพิธีกรรมไปสู่ปรัชญาอย่างชัดเจน นั่นก็คือแทนที่จะสอนให้สังฆะผู้เป็นเจ้าของ แต่กลับสอนให้แสวงหาทางพ้นทุกข์โดยศึกษาให้รู้แจ้งตนเอง"¹

หมวดอุปนิษัท เป็นตอนที่ เป็นบทสรุปแห่งอาศิกยะซึ่งเป็นตอนที่ประมวลเอาแนวความคิดทางปรัชญาที่มีกระจัดกระจายอยู่ในคัมภีร์พระเวทไว้ทั้งหมด

อย่างไรก็ตามหมวดมันตระและหมวดพราหมณะรวม เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า กรรมกาศตะ (กรรยกัศต์) เพราะว่าด้วยการประกอบพิธีกรรมต่าง ๆ สำหรับหมวดอาศิกยะและหมวดอุปนิษัทนี้ชื่อเรียกว่า ชฎานกาศตะ (ชฎานกัศต์) เป็นตอนที่ว่าด้วยความรู้ในสิ่งต่าง ๆ นอกจากนี้ยังมีผู้รูปร่างคนรวมเอาอาศิกยะเข้าไว้ในกรรมกาศตะ ส่วนอุปนิษัทนั้น เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า เวทานตะ ซึ่งแปลว่าที่สุดแห่งพระเวท

¹ อธิศักดิ์ ทองบุญ, เรื่องเดียวกัน, หน้า 159.

สำหรับการบูชายักษ์ประ เภตต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในคัมภีร์พระ เวทนั้นต้องนิพระ หรือผู้ทำพิธี ๔ พวก คือ

1. พวกที่เรียกว่า ไทตา มีหน้าที่ในการรำยมนักระสรร เสริฐเทพเจ้า เพื่ออัญเชิญให้มาปรากฏนละ เป็นประธานในยักพิธี กล่าวกันว่าฤกษ์ทิดา เรียบ เรียงขึ้น สำหรับพระพวกนี้

2. พวกที่เรียกว่า อุกคาตา ทำหน้าที่สวดขันดระด้วยสำเนียงเสนาะ เพื่อกล่อม เทพ เจ้าที่อัญเชิญให้มา เป็นประธาน รับ เครื่องบวงสรวงสัง เวยในยักพิธี ให้เกิดความบันเทิง สามสัมทิดา เรียบ เรียงขึ้นสำหรับพระพวกนี้

3. พวกที่เรียกว่า อัธวารญ มีหน้าที่ประกอบพิธีกรรมบวงสรวงสัง เวย เทพ เจ้าคาयरระ เปียบแบบแผนที่กำหนดไว้ในคัมภีร์พระ เวท บวงสรมทิดา เรียบ เรียงขึ้น สำหรับพระพวกนี้

4. พวกที่เรียกว่า พรหพา หรือพราทมณั เป็นผู้มีความรู้เชี่ยวชาญตรงจำ คัมภีร์พระ เวททั้งหมด ทำหน้าที่ควบคุมยักพิธีให้เป็น ไปถูกต้องคาयरระ เปียบแบบแผนที่กำหนด ไว้ ออกรวมสัมทิดา เรียบ เรียงขึ้นสำหรับพวกพราทมณั

แนวความคิดด้านศาสนาและปรัชญาในอิน เดียก่อนสมัยพระ เวทนั้น เป็นแนว ความคิดและความเชื่อถือมีลักษณะ เป็นวิญญาณนิยม (Animism) คือนับถือบูชาโลกธาตุ 4 ยี่ ดิน น้ำ ลม ไฟ รวมทั้งต้นไม้ใหญ่และภูเขา และเข้าใจว่าวิญญาณศักดิ์สิทธิ์อยู่ในสิ่ง ที่ตนนับถือ ทำหน้าที่อยู่เบื้องหลังสิ่งต่าง ๆ แต่ไม่อาจมองเห็นได้ วิญญาณที่กล่าวมานี้ สามารถให้ฤกษ์และให้โทษแก่มนุษย์ได้ จึงมีพิธีสวดสรร เสริฐและบวงสรวงหรือบูชายักษ์

เพื่อเอาอกเอาใจไม่ให้บรรดาสิ่งที่มีโทษเป็นภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่มนุษย์ ต่อมาวิฤตฤกษ์
เหล่านั้นมีอำนาจมากขึ้นได้รับการยกย่องเป็น เทพ เจ้า

ดังนั้นในยุคพระเวทนี้จึงเกิดเป็นยุคพิธีกรรมนิยม (Ritualism) และ
เทวนิยม (Theism) จากแนวความคิดนี้เองได้นำไปสู่แนวความคิดเรื่องกรรม
รวมทั้งการเกิดใหม่ด้วย เพราะถือว่ากรรมสวรรค์เสริดและบุษายัญนั้นถือว่าเป็น
ฤกษ์ หรือ ทัมม์ คือเทพเจ้า ที่มนุษย์เราต้องกระทำและถือว่าเป็นการทำความคิด
เป็น เครื่องสัตสันความดี ถ้ามองในแง่จริยศาสตร์แล้วถือว่าประกอบพิธีกรรม
ที่ปฏิบัติต่อเทพเจ้า เป็นสิ่งที่ดี เป็นสิ่งถูกต้อง เป็นเครื่องสัตสันความดี นั่นก็คือ
บุคคลจะต้องมีการสวดมนต์สรรเสริญต่อเทพเจ้าและทุกคนจะต้องถือว่าการบูชาัญ
เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องปฏิบัติ ดังนั้นจะเห็นได้ว่ามนุษย์และเทพเจ้ามีความสัมพันธ์
ใกล้ชิดต่อกัน เป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้พิธีกรรมของมนุษย์เราก็ต้องตกอยู่ในสายตาของ
เทพเจ้า การกระทำกรรมดีหรือกุศลกรรมในยุคพระเวทจึงหมายถึงการปฏิบัติให้เป็น
ที่โปรดปรานของเทพเจ้า เพราะฉะนั้นการบูชาัญจึงเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่ทุก ๆ
คนจะต้องปฏิบัติ ดังข้อความต่อไปนี้

"กองวัตถุถูกก่อด้วยศรัทธา โดยอาศัยศรัทธาจึงได้มีการเสนอ
เครื่องสังเวย เราได้รับความสุขสูงสุดโดยการประกอบพิธี
ด้วยความศรัทธา"¹

¹"By faith is Agni kindled, through faith is oblation
offered up. We celebrate with praises faith upon the height
of happiness." Rg Veda, 10.151.1, quoted in Sarvepalli
Radhakrishnan and Charles A. Moore, A Source Book in Indian
Philosophy (Princeton, New Jersey : Princeton University
Press, 1957), P. 36.

"ข้าแต่เทพเจ้าแห่งศรัทธา ขอท่านจงให้พรแก่มนุษย์ผู้บริจาคทาน เทพเจ้าแห่ง
ศรัทธาของ ให้พรแก่มนุษย์ผู้ยินดีต่อการบริจาคทาน

ขอท่านจงให้พรแก่ผู้ขามวงสรวง ผู้เอื้ออารี ขอได้โปรดให้พรแก่คำพูดที่
ที่ข้าพเจ้าพูดแล้ว"¹

"เทพเจ้าทั้งหลายยังคงดำรงศรัทธาคืออสุรผู้มีพลังทั้งหลายอยู่สิ้นใด
ขอท่านจงยังความปรารถนาแห่งใจของผู้ทำการบูชาด้วย เอื้อ เพื่อให้ เป็น
ความจริงฉนั้นด้วยเถิด"²

"โดยการปกป้องของเทพวายุ เทพเจ้าและผู้สักการะทั้งหลายนั้นก็จะ
เข้าไปใกล้เทพศรัทธา
มนุษย์ผู้มีศรัทธาด้วยใจจริง จะเกิดความสุขด้วยความศรัทธา"³

¹"Bless thou the man who gives, O Faith; Faith, bless
the man who fain would give. Bless thou the liberal worshippers:
bless thou the word that I have said." Rg Veda, 10.151.2, quoted
in Ibid, in loc. cit.

²"Even as the Deities maintained Faith in the mighty
Asuras, So make this uttered wish of mine true for the liberal
worshippers." Rg Veda, 10.151.3, quoted in Ibid, in loc. cit.

³"Guarded by Vāyu, gods and men who sacrifice draw near
to Faith. Man winneth faith by yearnings of the heart, and
opulence by faith." Rg Veda, 10.151.4, quoted in Ibid, in loc.
cit.

อย่างไรก็ตามอาจมีข้อแย้งได้ว่า การบูชาชัณ्डนั้นบางครั้งต้องฆ่าสัตว์จำนวนมาก เพื่อบูชาชัณ्ड เราในฐานะเป็นชาวพุทธก็คงจะคิดว่า การกระทำเช่นนั้นไม่ถือว่าเป็น การกระทำความคิดหรือกรรมดี (กุศลกรรม) เป็นแน่ แต่ในสมัยพระเวทนั้นถือว่าเป็นการ กระทำกรรมดี เพราะเป็นการเอาอกเอาใจเทพเจ้า เพื่อให้เทพเจ้าโปรดปรานและ เป็นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติด้วย ซึ่งก็เป็นความเชื่อถือของคนในสมัยนั้นที่ให้ความสำคัญต่อ เทพเจ้าเป็นอย่างมาก

ในยุคพระเวทนี้ให้ความสำคัญต่อเทพเจ้าเป็นอย่างมาก เทพเจ้าทั้งปวงจึงมี อำนาจและรับผิดชอบในด้านการค้าจุนระ เฝียบของศีลธรรมและระ เฝียบของจักรวาล เราจะพบได้ในคัมภีร์ในคระซึ่งกล่าวถึงเทพวรุณ เป็นเทพเจ้าประจำนภากาศและเป็นเทพเจ้า ประจำแห่งสวรรค์ มีอาทิตย์เป็นจักษุ ทรงค้ำครองดวงดาวและสรรพสวรรค์ ทรงเป็นผู้ มีสิทธิ์ผจญ สังข้อความต่อไปนี้

"เทพวรุณผู้ผจญมนุษย์โลก ผู้ทรงรู้ดีถึงที่อสิกลับของแสงสว่าง
ในคตอนเช้า (อุษา)"¹

¹" He who supports the worlds of life, he who well
knows the hidden names mysterious of the morning beams,..."
Rg Veda, 8.41.5, quoted in Ibid, P. 17.

"เทพวรุณ มีหน้าที่ปกปักรักษา ปกครอง ทรงอำนาจมีสิทธิ์
เห็นได้ไกล ส่งแสงสว่างแผ่ไปสามโลกและแผ่ไปถึงอณาจักร
ของสวรรค์ทั้งสาม
ฐานะของเทพวรุณมั่นคงมาก เป็นเจ้าเหนือแม่น้ำทั้งเจ็ด"¹

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงอำนาจของเทพวรุณที่ทรงทำให้แม่น้ำต่าง ๆ ไหล
ดังความตอนหนึ่งว่า

"เทพวรุณผู้เป็น อากิตย ผู้คุ้มครองโลกรักษาโลก ด้วยอำนาจ
คำบัญชาของพระองค์ทรงทำให้แม่น้ำต่าง ๆ ไหล"²

เทพวรุณจึงเป็นเทพผู้ยิ่งใหญ่ มีอำนาจมาก และเชื่อกันว่าทรงเป็นเทพ
ผู้เที่ยงธรรมที่สุด ทรงควบคุมกฎแห่งความเป็นระเบียบของธรรมชาติที่เรียกว่า ฤๅษะ
ไม่ว่าใครจะทำผิดคิดร้ายอะไร เทพวรุณรู้หมด เมื่อสองคนเว่ยปากปรึกษากัน

¹"Ruler whose bright far - seeing rays pervading all
three earths, have filled the three superior realms of heaven.
Firm is the seat of Varuṇa : over the Seven [rivers] he rules
as king." Rg veda, 8.41.9, quoted in Ibid, P. 18.

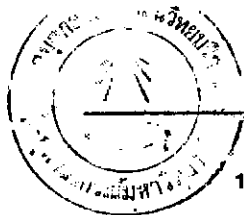
²"He made them flow, the Āditya, the Sustainer: the
rivers run by Varuṇa's commansdment." Rg Veda, 2.28.4, quoted
in Ibid, P. 27.

สิ่งที่ปรียขานั้นจะไม่เป็นควายลับอีกต่อไป เพราะ เทพวรุณจะมากอยแอบฟังอยู่ตลอดเวลา เพราะฉนั้นแม้การกระทำของมนุษย์บางคนจะ เป็นควายลับสำหรับคนอื่น ๆ แต่จะไม่เป็นควายลับสำหรับ เทพวรุณ ผู้กระทำผิดจะไม่มีวันพ้นผิดในสายตารของพระองค์ ผู้กระทำผิดย่อมได้รับผลแห่งการกระทำของตนตามควรแก่ความผิดของตน เสมอ¹

คำว่า อุดะ ด้ายความหมายเดิม หมายถึงความสอดคล้องกลมกลืนของธรรมชาติหรือระเบียบของสิ่งต่าง ๆ นอกจากนี้แล้วยังหมายรวมถึงระเบียบทางศีลธรรมด้วย ดังนั้นแนวความคิดเรื่องกรรมในยุคพระเวทจึงสันนิษฐานกันว่ามีต้นเค้ามาจากคัมภีร์ฤคเวท โดยเรียกกฎของกรรมสันไม่สามารถจะละเมิดได้ว่า "อุดะ" เทพวรุณจึงถือได้ว่าเป็นผู้ให้ทัษะ ระเบียบของจักรวาลและ เป็นผู้กำจุนกฎแห่งศีลธรรมด้วย

เราจึงกล่าวได้ว่า อุดะ เป็นกฎเกณฑ์ความคุมความเป็นไปของทุกสิ่งนับตั้งแต่เทพเจ้าลงมา เทพเจ้าชั้นศาลใต้ เหตุการณ์เกิดขึ้นโดยอนุโลมตามอุดะ ดังข้อความตอนหนึ่งว่า

"ข้าแต่เทพมิถระและเทพวรุณ พระองค์ทรงรักและหลงใหลในอุดะ และโดยอาศัยอุดะนี้เองพระองค์จึงทรงอำนาจ"²

¹ดร.สุนทร ฃ รังษี, เรื่องเดียวกัน, หน้า 6-7.

²"Mitra and Varuṇa, through law, lovers and cherishers of law, have ye obtained your mighty power." Rg Veda, 1.2.8, quoted in Sarvepalli Radhakrishnan and Charles A. Moore, A Source Book in Indian Philosophy (Princeton, New Jersey : Princeton University Press, 1967), P.26. อ้างถึงใน กิริณี บุญเจือ, ปรัชญาอินเดีย (โดยเฉพาะอย่างยิ่งพุทธปรัชญา) สำหรับนักปรัชญาคริสต์, (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดวงกมล, 2522), หน้า 24.

นอกจากนี้ เทพอื่น ๆ ที่ชาวชมพูทวีปถือกันในสมัยพระเวทก็คงเช่นเดียวกัน คือมีฤทธิ์อำนาจก็โดยรู้และอนุโลมตามฤๅษี มิใช่ผู้สร้างหรือกำหนดฤๅษีขึ้นมาเพราะ ฤๅษีเกิดขึ้นเอง เกิดก่อนเทพองค์ใดทั้งสิ้น ดังข้อความตอนหนึ่งว่า

"ฤๅษีและความจริงนิรันดร เกิดจากความร้อนระอุของไฟ
จากฤๅษีเกิดราตรี . . . "1

". . . เทพมารุต ผู้มาจากอาณาจักรแสงสว่าง มาช่วยเรา
จากที่ไกล หรือจากฤๅษี"2

ดังได้กล่าวมาแล้วว่าเทพเจ้าต่าง ๆ มีฤทธิ์อำนาจก็โดยรู้และอนุโลมตามฤๅษี การสร้างโลกสวรรค์ต่าง ๆ นั้น เราจึงสามารถให้เหตุผลได้โดยกฎของฤๅษี ดังข้อความต่อไปนี้

1 "From fervour kindled to his height, Eternal law and Truth were born : thence was the might produced . . ." อ้างถึงใน กิรติ บุญเจือ เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน

2 ". . . with Maruts, from the realm of light to aid us, or from a distance, from the seat of Order." Rg. Veda, 4.21.3, quoted in Sarvepalli Radhakrishnan and Charles A. Moore, A Source Book in Indian Philosophy, P. 26.

"เทพประจำปะคีได้อุบัติขึ้นในตอนเริ่มแรกคฤงสุวรรณพิช เมื่อเกิด
มาแล้วท่านเป็นเจ้าแห่งสรรพสัตว์ทั้งหลาย ท่านทรงโลกและสวรรค์นี้ . . . "1

"สวรรค์อันมีพลังและโลกสิ่งมันได้โดยอาศัยเทพองค์ใด อาทิตย์
ตั้งขึ้นได้โดยเทพองค์ใด ดวงดาวตั้งมันได้โดยเทพองค์ใด เทพผู้นี้อยู่กลางท้องฟ้า
ทรงควบคุมลม อากาศ ท้องฟ้า . . . "2

"โลกมนุษย์ สวรรค์ ดำรงอยู่ได้โดยความช่วยเหลือของเทพ
องค์ใด . . . "3

การที่เราจะอธิบายการเคลื่อนไหวทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลว่าเคลื่อนที่โดย
กฎของอะไร เช่น ดวงอาทิตย์ ขึ้นทางทิศตะวันออก แล้วก็เคลื่อนมาตกทางทิศตะวันตก
เป็นอย่างนี้สม่ำเสมอ หรืออีกกลางวันแล้วมีกลางวันสลับกันไปเป็นปกติ อาหารต่าง ๆ
รวมทั้งวัฒนธรรมที่ช่วยให้เราให้มีชีวิตอยู่ได้ เราสามารถอธิบายการเคลื่อนไหวของทุกสิ่ง

1 "As the Golden Germ he arose in the beginning ; when
born he was the one lord of the existent. He supported the
earth and this heaven . . . " Rg Veda, 10.121.1, quoted
in Ibid, P. 24.

2 "Through whom the mighty heaven and the earth have
been fixed, . through whom the sun has been established,
through whom the firmament ; who in the middle sky measures
out the air. . . " Rg Veda, 10. 121.5, quoted in Ibid, in loc.cit.

3 " To whom the two realms (heaven and earth) sustained
by his aid . . . " Rg Veda, 10.121.6, quoted in Ibid, in loc. cit.

ทุกอย่างในจักรวาลที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ได้โดยกฎของฤๅษะ ดังข้อความต่อไปนี้

"รากฐานของฤๅษะมั่นคงมาก ความงามทั้งหลายอยู่ในฤๅษะ
ฤๅษะเป็นผู้นำอาหารอันยาวนานให้แก่เรา จากฤๅษะทำให้เรา
มีวิญญูได้บูชา"¹

"เทพอินทร์สนับสนุนกฏนิรันดร (ฤๅษะ) ที่มั่นคง กฏอันมีพลังนี้
เคลื่อนที่ไปรวดเร็วและชนะศัตรูได้ โลกและสวรรค์อันกว้างใหญ่ขึ้น
อยู่กับกฏฤๅษะนี้ วัฒนธรรมที่ประเสริฐและจะให้นมโลกก็ด้วยอำนาจของ
กฏนี้"²

เราจะเห็นได้ว่า ฤๅษะ เป็นกฎเกณฑ์ที่ควบคุมความเป็นไปของทุก ๆ สิ่งใน
จักรวาล ฤๅษะจึงเป็นสิ่งแท้จริง และสิ่งแท้จริงนี้เป็นกฎเกณฑ์ที่ไม่เปลี่ยนแปลง มีความ
มั่นคงเพียงแท้ ฤๅษะจึงเป็นสิ่งแท้จริงเพียงสิ่งเดียวที่ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งใดและไม

¹"Firm - seated are eternal law's foundations ; in it
fair form are many splendid beauties. By holy law long lasting
food they bring us ; by holy law have cows come to our worship."
Rg Veda, 4.23.9, quoted in Ibid, P. 25.

²"Fixing eternal law he [Indra] , too, upholds it :
swift moves the might of law and wins the booty. To law belong
the vast deep earth and heaven : milch - kine supreme, to law
their milk they render" Rg Veda, 4.23.10, quoted in Ibid, in
loc. cit.

เปลี่ยนแปลง แต่สิ่งที่ไม่มั่นคง ไม่สมบูรณ์นั้นต้องเข้ารวม เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งแท้จริงและ
อาศัยสิ่งแท้จริง แม้ว่าสิ่งที่ไม่มั่นคง ไม่สมบูรณ์จะเปลี่ยนแปลงไป แต่สิ่งที่แท้จริงนั้นไม่
เปลี่ยนแปลง ยังคงสภาพที่มั่นคง และเป็น เอกภาพอยู่ตลอดไป ตามที่ได้กล่าวมานั้น
ฤๅจะเป็นกฎเกณฑ์ที่ควบคุมความ เป็นไปของโลกทางกายภาพ หรือระเบียบของสิ่งต่าง ๆ
ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ความจริง ความเที่ยงแท้ ความเที่ยงตรง มีอยู่ในฤๅจะตลอดกาล

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ในยุคพระเวทนั้นจัดเป็นยุคพิธีกรรมนิยม (Ritualism)
และ เทวนิยม (Theism) ยุคพระเวทจึงถือว่าการบูชาฤๅเป็นส่วนหนึ่งของฤๅด้วย รายละเอียดของพิธีกรรมต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในพระเวทนั้นว่าเป็นการเปิดเผยแสดงตัวของฤๅ
ส่วนหนึ่งให้มนุษย์ได้รู้และปฏิบัติตาม เพื่อเป็นมงคลและประสพประสิทธิผล การประกอบ
พิธีกรรมในสมัยแรก ๆ ของยุคพระเวทนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อเอาอกเอาใจเทพเจ้า
เพื่อให้เทพเจ้าอำนวยความสุขหรืออำนวยผลที่ปรารถนาต่าง ๆ แก่ผู้ประกอบพิธีกรรมเมื่อ
ทำการบูชาบวงสรวงแล้ว เทพเจ้าจะอำนวยผลที่ต้องการให้หรือไม่ขึ้นอยู่กับความกรุณา
ของเทพเจ้าเอง มนุษย์ไม่มีอำนาจอะไรจะบังคับเทพเจ้าได้ แต่พอมาถึงตอนปลายของ
ยุคพระเวทพวกพราหมณ์มีอำนาจในสังคมมากขึ้น เป็นผู้ผูกขาดการประกอบพิธีกรรมใน
ทุกกรณี พิธีกรรมมีความสลับซับซ้อนมากขึ้น จนกลายเป็นสิ่งที่มีคำสั่งและศักดิ์สิทธิ์
ในตัวของมันเองและเป็นสิ่งที่พวกพราหมณ์ใช้บังคับเทพเจ้าให้อำนวยสิ่งที่ตนปรารถนาถ้า
ทำให้ถูกต้องตามระเบียบวิธีที่กำหนดไว้อย่างครบถ้วนและถูกต้องไม่บกพร่องแล้วพิธีกรรม
นั้นจะสามารถบังคับให้เทพเจ้าอำนวยสิ่งที่ประสงค์ แต่ในทางตรงกันข้ามถ้าทำให้
ถูกต้องตามพิธีหรือคลาดเคลื่อนไปแม้แต่น้อย ก็จะไม่เกิดผลไม่ดี

ดังนั้นในการปฏิบัติพิธีกรรมแต่ละอย่างจะต้องศึกษาให้ละเอียดละออทุกแง่ทุกมุม
จึงจะตรงกับฤๅ และ เมื่อปฏิบัติตรงกับฤๅ เมื่อใดผลจะเกิดขึ้นโดยจำเป็นไม่ว่าผู้กระทำ
นั้นจะมีความปรารถนาดีหรือไม่ร้าย แต่ถ้าปฏิบัติผิดพลาดไปแม้เพียงในรายละเอียด
ปลีกย่อยเพียงนิดเดียว เช่น เทนเหยเหลวลงบนเปลวไฟไม่ถูกจังหวะกับคาถา เรียงลำดับ

วัตถุประสงค์ใช้ในการประกอบพิธีสวดที่หอสมุดที่ ให้ห่างเกินกำหนดไปเพียงเส้นเดียว ท้องคาบ
ผิดเพี้ยนไป เพียงพยางค์เดียวหรือท่องซ้ำเกินไป ดังนี้ เป็นต้น ผลจะไม่เกิดขึ้นหรืออาจจะ
เป็นผลอย่างอื่นไป ดังที่ตำนานเล่าไว้ว่า เทพวิศตฤตังใจประกอบพิธีกรรมให้เกิดมา
ขึ้น เพื่อฆ่าเทพอินทร์ผู้เป็นศัตรูของพระองค์ แต่พิธีกรรมบทพร่องเพียงแต่ลง เสียงหนักผิด
ไปแห่งเดียวเท่านั้นมาที่เกิดขึ้นจึงไม่ เข้มแข็งพอและถูก เทพอินทร์ฆ่าตายไป¹

อย่างไรก็ตามแม้ว่าฤๅจะ เป็นระ เบริษทหรือกฎ เกณฑ์ควบคุมความ เป็นไปของ
สิ่งทั้งปวง และถือว่าการบูชาฤๅเป็นส่วนหนึ่งของฤๅด้วยก็ตามแต่ฤๅนั้นก็ยังคงครอบคลุม
ไปถึงระเบียบของศิลปะธรรมด้วย เราจึงอาจกล่าวได้ว่า ฤๅ เป็นเค้ามูลแนวความคิด
เรื่องราว ซึ่งมิอิทธิพล ต่อแนวความคิดของชาวอินเดียในสมัยต่อมา

การกระทำดีหรือกุศลกรรมในยุคนั้น หมายความว่า การปฏิบัติดีปฏิบัติชอบให้เป็นไป
ตามกฎของฤๅนั่นเอง ในทางตรงกันข้ามการกระทำกรรมชั่วหรืออกุศลกรรมก็คือการ
ปฏิบัติผิดกระ เบริษทกฎ เกณฑ์ของฤๅ และถ้าพิจารณาในด้านจริยศาสตร์แล้วเราจะพบว่า
แนวความคิดของฤๅ เป็นแนวความคิดที่สำคัญอย่างยิ่ง ในทางจริยศาสตร์ของพระ เวท
เป็นลักษณะเด่นของแนวคิดของชาวอินเดีย ฤๅ เป็นกฎที่ควบคุมไปทั่วโลก ซึ่งทั้งเทพเจ้า
และมนุษย์จะต้องปฏิบัติตาม นอกจากนี่ฤๅยังเป็นกฎที่มีอยู่ในโลกโดยมันทำงานด้วยตัวของ
มันเอง ถ้าหากผลของการกระทำไม่สำเร็จจะปรากฏออกมาในชีวิตปัจจุบัน ผลของการ
กระทำอันนั้นก็คิดตามไปในชีวิตต่อไป ในภายหน้าอีก จนกว่าจะหมดผลกรรมที่ได้กระทำ
กฎใดก็ตามที่ไม่ เป็นระ เบริษทหรือไม่ยุติธรรม ก็จะเป็นเพียงข้อกำหนดชั่วคราวหรือเป็นส่วน
ย่อยของส่วนรวมทั้งหมด ดังนั้น ฤๅจึงเป็นกฎที่ให้มาตรฐานทางศีลธรรมแก่เรา ฤๅจึง
เป็นสาระ (ความสำคัญ) ของสรรพสิ่ง ฤๅคือสัจยะ หรือความจริงของสรรพสิ่ง การไม่

เชื้อหึ่งหรืออินฤๅคะ เป็นสิ่งไม่ถูกต้อง ซึ่งตรงกันข้ามกับความถูกต้อง ดังข้อความต่อไปนี้

"ข้าแต่เทพมารุคผู้บริสุทธิ์ ข้าพเจ้าขอสักการะเครื่องบูชาอันบริสุทธิ์
แก่ท่าน เทพมารุค เป็นผู้ทรงกฎนี้ไว้ เป็นผู้มีปัญญาสว่างไสว, บริสุทธิ์,
มีอำนาจ ท่านเป็นผู้เข้าถึงความจริงได้ด้วยกฎฤๅคะ"¹

"น้ำที่ทรงความบริสุทธิ์ย่อมไหลไปทาง เทพเจ้าและเทพธิดาทั้งหลาย
ทั้งนี้เพราะน้ำไม่ได้ละเมิดกฎของอินทร์ (ฤๅคะ)"²

ดังนั้นถ้าเราจะพิจารณาว่า คนดี คือปฏิบัติคนอย่างไรจึงจะได้ชื่อว่า เป็นคนดี
เราจะพิจารณาได้ว่า "คนดี" คือ ผู้ปฏิบัติตามแนวทางของฤๅคะ ซึ่งเป็นความจริง
และความ เป็นระเบียบ ผู้ปฏิบัติตามระเบียบเรียกว่า วรณะ วรณะนี้ คือ
แนวทางการดำเนินชีวิตที่มีความพอดีของคนดีผู้ซึ่งปฏิบัติตามแนวทางของฤๅคะ คนดีตามคำสอนของ

¹"Pure Maruts, pure yourselves, are you oblations: to you, the pure, pure sacrifice I offer. By law they came to truth, the law's observers, bright by their birth and pure, and sanctifying" Rg Veda, 7.56.12, quoted in Sarvepalli Radhakrishnan and Charles A. Moore, A Source Book in Indian Philosophy (Princeton, New Jersey : Princeton University Press, 1957) P.29.

²"All - purifying, joying in their nature to paths of gods the goddesses move onward. They never violate the laws of Indra..." Rg Veda, 7.47.3, quoted in Ibid, P. 28.

พระเวทจะต้องไม่เปลี่ยนแปลงแนวทางชีวิตของเขา"¹ นั่นก็คือคนดีจะต้องปฏิบัติตามแนวทางของฤๅษีอย่างสม่ำเสมอ ไม่มีความบกพร่องแม้แต่น้อยและจะต้องปฏิบัติยึดถือตลอดไปไม่มีการเปลี่ยนแปลง เพราะพระเวทถือว่า ฤๅษีนั้น เป็นความจริงและความ เป็นระเบียบ เป็นความถูกต้อง ใครก็ตามที่ปฏิบัติตามฤๅษีแล้วจะได้รับแต่สิ่งที่ดี มีความสุข เป็นบุคคลที่มีชีวิตประเสริฐ เป็นผู้ที่ได้รับการสรรเสริญยกย่องแก่คนทั่วไป

เพราะฉะนั้นฤๅษีจึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้ต้องการจะเป็นคนดี โดยปฏิบัติ ตามฤๅษีอย่างสม่ำเสมอ ยึดถือตลอดไป ฤๅษีจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ได้กฎเกณฑ์หรือ มาตรฐานทางศีลธรรมแก่มนุษย์เรา ช่วยทำให้มนุษย์เราได้อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข มีความสงบ มีความเห็นใจกัน ให้การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เอื้ออาทรต่อกันได้ยาก เป็นการค้ำจุนศีลธรรมของโลก โลกมนุษย์ของเราก็จะเกิดสันติสุข ไม่ต้องเกิดความวุ่นวายอีกต่อไป แต่ในทางตรงกันข้ามคนที่ไม่ปฏิบัติตามฤๅษีพระเวทถือว่าเป็นคนไม่ดี เพราะปฏิบัติในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง ทำให้เกิดความไม่ดีขึ้นในสังคม ก่อให้เกิดความวุ่นวาย

¹"The good are those who follow the path of Rta, the true and the ordered. Ordered conduct is call a true vrata. Vratani are the ways of life of good men who follow the path of Rta. Consistency is the central feature of his good life. The good man of the Vedas does not alter his ways.", quoted in S. Radhakrishnan, Indian Philosophy, (London : George Allen & Unain Ltd., 1929), p. 110.

เกิดการแตกแยกสวาทก็กันในหมู่คณะ ซึ่งจะส่งผลกระทบไปถึงสังคมส่วนรวมด้วย ดังนั้น ผู้ที่เป็นคนดีจึงต้องปฏิบัติตามฤๅษีและถือ เป็นหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติด้วย ดังได้กล่าวมาแล้วว่าหน้าที่ส่วนหนึ่งที่จะต้องจงรักภักดีต่อเทพเจ้า มีการประกอบพิธีกรรมต่อเทพเจ้าโดยการสวดสรรเสริญเทพเจ้า สำหรับหน้าที่อีกส่วนหนึ่งของคนดีที่จะต้องปฏิบัติก็คือหน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติต่อมนุษย์ด้วยกัน ให้ความช่วยเหลือกันและกัน ให้ความช่วยเหลือแก่เพื่อนบ้าน มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อเพื่อนบ้านมิตรสหายซึ่งถือว่าเป็นการกระทำกรรมดีหรือกุศลกรรมด้วย "นอกจากนี้ยังถือว่าการตระหนี่ เป็นสิ่งที่ต้องห้าม คนที่กินเฉพาะของตนเอง ย่อมสั่งสมขยาบแก่ตนเอง (มีคำกล่าวไว้ว่า เกวลาโย ภวตี เกวลาตี)"¹ ดังข้อความต่อไปนี้

"เทพเจ้าไม่ลงโทษผู้ทำให้ถึงตาย
ความตายเกิดขึ้นบ่อย ๆ กับคนร่ำรวย
ผู้ให้ทานผลทานที่ให้จะไม่สูญเสียไป
คนตระหนี่จะไม่ได้รับความสงสารจากใคร"²

¹ เอ็ม. ศิริธัมมะ, ปรัชญาอินเดียสังเขป, วิจิตร เกิดวิสิษฐ์ แปล, หน้า 25.

² "The gods inflict not hunger as a means to kill : Death frequently befalls even satiated men. The charitable giver's wealth melts not away ; The niggard never finds a man to pity him" Rg. Veda, 10.117.1 quoted in sarvepalli Radhakrishnan and Charles A. Moore, A Source Book in Indian Philosophy (Princeton, New Jersey : Princeton University Press, 1957), P. 29.

"บุคคลผู้มีศรัทธา ช่วยเหลือขอทานร่างกายซูบผอมที่ต้องการอาหาร
มาขอความช่วยเหลือจากท่าน
เมื่อได้รับความช่วยเหลือ เขาจะเป็นเพื่อนกับท่าน"¹

"คนมีงูให้ควรวไฟแก่คนที่มีความต้องการ
เมื่อพิจารณาถึงชีวิตในภายหน้า
ความร่ำรวยจะเปลี่ยนหมุนเวียนไป เหมือนกับล้อรถ
เสียวิ่งไปสู่คนนั้น เดี่ยวไปสู่คนนี้"²

สำหรับคนที่ทำความชั่วนั้นพระเวทถือว่าเป็นคนไม่ดี และสิ่งที่พระเวทถือว่าเป็นความชั่วร้ายที่ต้องได้รับโทษ ได้แก่ การชักชวนคนไปในทางผิด การคิดประเวณี การพูดเท็จ และผู้ที่ทอบลักขโมย ความชั่วร้ายต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้เป็นสิ่งไม่ดี ถ้าใคร

¹"He is the liberal man who helps the beggar. That, craving food, emaciated wanders, And coming to his aid, when asked to succour, Immediately makes him a friend hereafter." Rg Veda, 10.117.3, quoted in Ibid, in loc cit.

²"The wealthier man should give unto the needy, Considering the course of life hereafter : For riches are like chariot wheels revolving : Now to one man they come, now to another" Rg Veda, 10.117.5, quoted in Ibid, P. 30.

ทำลงไปแล้วจะต้องได้รับโทษตามผลกรรมที่ตนเองได้ทำลงไป เช่น ถ้าเป็นคนซุกแต่ใจ ผลกรรมจะทำให้เขาทำอะไรไม่ประสบความสำเร็จ หรือคนที่เบี่ยงโยย เป็นโจร เป็น ผู้ที่ทำลายโอชะของอาหาร, วัณข, ย้ำ หรือร่างกายคนอื่น เขามันนั้นจะได้รับความ รุบัติทั้งตัวเขาเองและลูกหลานด้วย ทั้งข้อควายต่อไปนี้

"ผู้ที่กล่าวหาข้าพเจ้าด้วยคำเท็จ ขอให้เราดำเนินไปตามความสุจริต ใจของเรา ข้าแต่เทพอินทร์ ถ้าเขาเป็นคนซุกแต่ใจ ขอให้เขาเป็น ผู้ที่ทำอะไรไม่ประสบความสำเร็จ"¹

"ข้าแต่เทพอัคนี้ คนชั่วจะทำลายโอชะของอาหาร วัณข, ย้ำ หรือ ร่างกาย ขอให้เขาผู้เป็นปรปักษ์ ขโมย และโจร จงจมลงไปสู่ ความเสื่อมเสีย ทั้งตัวเขาเองและลูกหลาน"²

1. "Whoso accuses me with words of falsehood when I pursue my way with guileless spirits, May he, the speaker of untruth, be, Indra, like water which the hollowed hand compresses", Rg Veda, 7.104.3, quoted in Ibid, P. 28.

2. "The fiend, O Agni, who designs to injure the essence of our food, kine steeds, or bodies, May he, the adversary, thief, and robber, sink to destruction, both himself and offspring", Rg Veda, 7.104.10 quoted in loc. cit.

"เทพโสม จะไม่ช่วยชักนำคนผิดคนชั่ว ผู้เรียกร้องให้ได้ตำแหน่งนักรบ
เทพโสม จะฆ่าผู้ที่โหดร้ายและผู้ที่ซูดเท็จ ผู้กระทำทั้งสองอย่างนั้น
จะอยู่ในบ่วงของพระอินทร์"¹

ส่วนความเชื่อที่ว่าคนก็ประหลาดตัวไม่ดี เป็นคนชั่ว ทำผิดประเวณีเมื่อตายไป
แล้วผลของกรรมที่ทำไว้นั้นจะส่งผลให้ไปเกิดในนรก ดังข้อความตอนหนึ่งว่า

"ขุนรกรที่ลึกดำ มีไว้สำหรับผู้กระทำบาป ใช้เล่น์เพฆหมาย
ขาดความสัตย์ เขาย่อมท่องเที่ยวไปจุตติงที่ไร้พี่น้องชาย
หรือภริยาที่ไร้สามีตะนั้น"²

¹"Never doth Soma aid guide the wicked or him who
falsely claims the warrior's title. He slays the fiend
and him who speaks untruly : both lie entangled in the noose
of Indra", Rg Veda, 7.104.13, quoted in Ibid, in loc. cit.

²"They who roam about like brotherless girls, of
evil conduct like women who deceive their husbands, being
wicked, sinful, and untrue - they have created for themselves
this deep place." Rg Veda, 4.5.5, quoted in Ibid, P. 29.

อย่างไรก็ตามสำหรับบุคคลที่กระทำความดี ผลของกรรมดีก็จะทำให้ไปเกิด
ในที่ดี เช่นในสวรรค์ เสวยสุขร่วมกับเทพเจ้าทั้งหลาย ดังข้อความต่อไปนี้

"ขอให้ข้าพเจ้าบรรลุถึงสถานที่ประเสริฐของท่านวิษณุ ซึ่ง ณ ที่นั้น
บุคคลผู้มีศรัทธาต่อเทพเจ้าจะมีวิสิสุขอยู่ ทุกคนในที่นั้นจะเข้าไปเป็น
พวกห้องกับพระวิษณุผู้ทรงความดี"¹

"ดูก่อนพระยายม ขอจงยินยอมให้ผู้บำเพ็ญตะเครวรงค์ไรไม่หวั่นไหว
ไปสู่เทวโลกเกิด ผู้ใดทำสงครายอันเป็นธรรม ผู้ใดเป็นวีรบุรุษ-
พลีชีวิตในการสงคราม ผู้ใดประกอบอัญกรรมนับพันอย่างของงอนุภาค
ให้ผู้ขึ้นไปสู่เทวโลกเกิด ดูก่อน พระยายม ผู้ใดเป็นสมณะเคร่งศีลธรรม
รอบรู้ศาสตร์นับพันอย่าง ขอจงยินยอมให้ผู้ขึ้นไปสู่เทวโลกเกิด"²

¹"May I attain to that his dear place, where men
devoted to the Gods are exulting: for that verily is akin to
the wide - stepper, in the highest step of Viṣṇu a well of
sweetness.", Rg Veda, 1.154.5, quoted in Ibid, P. 33.

²สมัชช นูราวาศ, ปฐะชาติพราหฺมณในสมัยพุทธกาล, (กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์แพรวพิทยา, 2516) หน้า 152 - 153.

จากข้อความที่กล่าวมาข้างนี้จึงชี้ให้เห็นว่า ในยุคพระเวทมีความเชื่อในเชิง
 อนาคตภาพของวิญญาณหรืออาตมัน ความตายจึงไม่ได้หมายถึงการทำลายสูญการสืบต่อของ
 ชาตคติใดคติหนึ่งจะเป็นสุขหรือทุกข์จึงขึ้นอยู่กับผลของกรรมของผู้ที่ได้กระทำกรรมนั้น
 ทั้งสิ้น

เกี่ยวกับการเกิดใหม่ในยุคพระเวทนี้ จึงขึ้นอยู่กับกรรมของแต่ละบุคคลได้
 กระทำเอาไว้ ผลของกรรมจะส่งผลให้ไปเกิดในที่ดีหรือในที่ที่ขึ้นอยู่กับกรรมดี กรรมชั่ว
 ที่บุคคลนั้นได้กระทำลงไป แต่กฎที่ควบคุมถึงการเกิด การตาย และการเกิดใหม่ของ
 ชีวิตทั้งหลายรวมทั้งเทพเจ้าด้วย คือ กฎของตนเอง ในคัมภีร์ฤคเวทได้กล่าวถึงการเกิด
 ใหม่ของเทพต่าง ๆ ไว้ด้วยเหมือนกัน เช่น

"มิตระ เกิดใหม่"¹

"อุษาเกิดแล้วเกิดเล่า"²

¹"Mitra is born again" Rg Veda, 10.85.19, quoted in
 Joseph Head and S.L. Cranston, Reincarnation in World Thought
 (New York : Julian Press, 1967), P.36. อ้างถึงใน กิรีติ บุญเจือ,
ปรัชญาอินเดีย (โดยเฉพาะอย่างยิ่งพุทธปรัชญา) สำหรับนักปรัชญาคริสต์, หน้า 25.

²"The Dawn (Usas) is born again and again", Rg Veda,
 1.92.10, quoted in Ibid, in loc. cit. อ้างถึงใน กิรีติ บุญเจือ,
 เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

สำหรับการยืนยันที่ชัดเจนถึงกฎแห่งกรรม ในเรื่องการเกิดใหม่ทั้งใน
หมู่เทพและมนุษย์ก็คือ

"ธัตถาธัน โยจฺวุธาย จะ เกิดในร่างใหม่ด้วยกรรมดีที่สั่งสมไว้"¹

อย่างไรก็ตามแม้พระเวทจะสอนว่า **คุณธรรม เป็นสิ่งที่สอดคล้องกับกฎของพระเจ้า** ความชั่วร้าย เป็นการขัดแย้งกับกฎของพระเจ้า ถ้าหากว่าเราได้ทำบาปด้อมนุษย์ผู้รักเรา, ประทุษร้ายต่อเพื่อนหรือสหาย ทำอันตรายต่อเพื่อนบ้านที่อาศัยอยู่ร่วมกัน หรือทำอันตรายต่อคนแปลกหน้าก็ตาม ความชั่วและบาปต่าง ๆ เหล่านี้ เราสามารถรอดพ้นจากการกระทำผิดได้ต่อสิ่งที่ได้กระทำมาแล้ว โดยการสวดสรรเสริญอันวอนเทพเจ้า ดังข้อความตอนหนึ่งว่า

"ข้าแต่เทพวรุณ บาบที่พวกเราได้กระทำความผิดต่อคนใกล้ชิด
คือเพื่อนหรือสหาย, พี่ชาย, เพื่อนบ้านหรือคนแปลกหน้า
ขอให้เทพวรุณ จงช่วยให้เราพ้นจากการกระทำผิดนั้นเถิด"²

¹"The immortal self will be reborn in a new body due to its meritorious deed", Rg Veda, 1.164.30, quoted in Ibid, in loc cit. อ้างถึงในกิริติ มุทฺเจือ, เรื่องเดียวกัน, หน้าเดียวกัน.

²"What sin we have ever committed against an intimate, O Varuna, against a friend or companion at anytime, a brother, a neighbour, or a stranger, that O Varuna, loose from us", Rg Veda, 5.85.7, quoted in Sarvepalli Radhakrishnan and Charles A. Moore, A Source Book in Indian Philosophy, (Princeton, New Jersey : Princeton University Press, 1957), P. 29.

แสดงให้ เห็นว่า ในพระ เวทนั้น ให้ความสำคัญกับ เทพ เจ้า เป็นอย่างมาก ความเชื่อในเทพเจ้า เป็นสิ่งสำคัญที่สุด ทุก ๆ สิ่งอยู่ในอำนาจของพระองค์ กฎแห่งกรรม ที่ตกอยู่ในอำนาจของพระผู้ เป็น เจ้าด้วย กฎแห่งกรรมซึ่งมิได้ เป็นกฎ เหตุผลที่ เป็นอิสระ อย่างแท้จริง ความดีความชั่วถูกนำไปผูกพันอยู่กับเทพเจ้า จึงทำให้ เห็นว่ามันขัดแย้ง กับกฎแห่งกรรมหรือกฏะที่กล่าวมา เพราะกฏะ เป็นกฎที่แสดงถึงความสอดคล้องกลมกลืน ของธรรมชาติหรือระเบียบของสิ่งต่าง ๆ อันขยายรวมถึงระเบียบทางศีลธรรมด้วย กฏะนั้น เป็นสิ่งแท้จริง ถูกต้อง และเที่ยงตรง จึงดูเหมือนว่าจะทำให้ความสำคัญของ กฏะลดน้อยลงไป แต่เราได้กล่าวมาแล้วว่า กฏะ เป็นกฎเกณฑ์ควบคุมความเป็นไปของ ทุกสิ่งนับตั้งแต่เทพเจ้าลงมา เทพเจ้าจะบันดาลให้เหตุการณ์เกิดขึ้นโดยอนุโลมตามกฏะ เทพต่าง ๆ มีกฏะมีอำนาจก็โดยรู้และอนุโลมตามกฏะ ดังนั้นกฏะจึงเป็นกฎที่ควบคุมทุก ๆ สิ่งทุก ๆ อย่างทั้งปวงรวมทั้งกฎแห่งกรรมด้วย อย่างไรก็ตามแนวความคิดนี้ ซึ่งเป็นแนว ความคิดสมัยพระ เวทยุคต้นกำเนิด ให้ความสำคัญต่อเทพเจ้ามาก เทพเจ้าจึงเป็นผู้ทรง ประทานกฎแห่งกรรม เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของมนุษย์ การกระทำความดี ความชั่วจึงขึ้นอยู่กับ เทพ เจ้า

นอกจากนี้ความสัมพันธ์ของแนวความคิด เรื่องที่ เกี่ยวข้องกับความหลุดพ้นนั้น ขึ้นอยู่ว่า เรามีความรู้เกี่ยวกับพรหมนั้นอย่างชัดเจนจริงหรือไม่ จะได้รับความสุขสมบูรณ์จริงจริง หลังจากปราศจากร่างกายแล้ว หลังจากที่ เราบรรลุมหาความหลุดพ้นแล้ว เราก็จะ ตระหนักว่าการกระทำทุกอย่างของเรา เราจะไม่ ได้กระทำด้วยตัวเราเอง แต่เราเป็น เพียงส่วนหนึ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำผ่านตัวเรา¹

¹ นวนิต ประถมธูรณี, "ทรรศนะ เรื่องความหลุดพ้นในปรัชาอิน เดีย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาปรัชญา ปัทมศิคริทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520), หน้า 18.

แสดงให้เห็นว่าการกระทำกรรมของผู้ที่หลุดพ้นแล้ว เป็นการกระทำที่ไร้ได้
หวังผลประโยชน์ต่อตนเอง เพียงแต่ถือว่าเป็นหน้าที่ที่ต้องกระทำไว้หวังผลตอบแทนใด ๆ
เป็นการปล่อยวาง ดังนั้นจึงไม่ต้องมีความผูกพันใด ๆ ที่จะต้องมาทำให้เกิดการคิดของ
อีกต่อไป ชีวิตของบุคคลผู้นั้น ก็จะบรรลุความหลุดพ้นหรือโยกยะได้เพราะไม่ต้องมา
ติดข้องกับผลกรรมที่ทำได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย